

Ordføreren (Berg): Uden at gaa dybere ind paa Gjenstanden for den Forhandling, der fandt Sted imellem det meget ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgfreds (Tramp) paa den ene Side og den høitagiede Minister og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgfreds (Kavn) paa den anden Side, tror jeg dog at burde bemærke, at forsaavidt det ærede Medlem for Aalborg Amts 2den Valgfreds udtalte, at der dog var visse Anker, man kunde reise mod Administrationen, Marinebestyrelsen, det vil sige: ikke Ministeren personlig men navnlig dem, han har at arbejde med, for den Maade, hvorpaa de udførte Bevillingerne, da tror jeg, at den ærede Marineminister og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 8de Valgfreds heller ikke særlig, naar Talen er om „Helgoland“, kunde gjøre nogen Indsigelse imod en saadan Paaastand af det ærede Medlem for Aalborg. Jeg vil bede, at man i den Henseende blot vil læse Finantsudvalgets Betænkning fra ijsor, hvori det blev oplyst, at man først havde to Tegninger, A. og B., uden at man kunde bestemme sig for nogen af dem, og at man endelig fik en Tegning C. approberet og arbejdede paa Skibet, men at man saa nogen Tid efter opdagede, at C. var for bred til at kunne gaa ind i Dokken. Det var en Forglemmelse, hed det, men ganske vist en mærkbar Forglemmelse fra Administrationens Side. Lægge dette paa Marineministeren personlig, har man ikke villet i disse Forhandlinger, men man omtaler Administrationen. Jeg skal nævne endnu et Exempel. Hvorledes forholder Dybgaandet for de større Kanonbaade sig til Planen, hvorefter de ere byggede? Hvor meget stikke de dybere end beregnet, da de bleve satte paa Bedding, og hvilken Indsigelse har dette for disse Baades Beseiling af de Farvande, som de ere beregnede til at beseile baade i Krig og Fred? Jeg henstiller blot Spørgsmaalet. Jeg kunde gjerne tage flere Exempler, men jeg skal ikke komme nærmere ind derpaa. Jeg tror, at Administrationen ogsaa for Marinens Vedkommende kan have Krav paa Opmærksomhed fra vor Side. — Med Hensyn til det Spørgsmaal, som er reist angaaende Anvendelsen af Stribrustningen i afvigte Sommer, skal jeg tillade mig at bemærke, at saaledes som jeg har opfattet de Udtalelser, der kom fra det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgfreds (Scavenius) og fra den ærede Minister, er der, om jeg tør sige, ikke blot en Grads- men en Væsenforskjel i deres Betragtninger. Det ærede Medlem for Præstø Amts 1ste Valgfreds opfattede jeg saaledes, at naar Kongen vilde reise, skulde Ministeren expedere det Fornødne til hans Reise, og det nyttede ikke, at vi paataalte det, thi saa maatte vi i alt Fald give andre Bevillinger i samme Diemed. Deri ligger, forekommer det mig, en noget absolutistisk Tankegang. Denne Sætning kunde gjælde før 1848, da Statskassen var Kongens Kasse,

og da et Ord af Kongen var Lov, saaledes at det, han vilde, strax var bevilget, — blot med et Regnskab i de senere Aar. Men at oversføre denne uforstitutionelle Sætning paa vore nuværende Forhold tror jeg neppe er rigtig. Jeg antager ikke, at vi endnu ere komne saa vidt ind i den nye Lære, som man maaske ønsker skal gjøres gjældende saa hurtigt som muligt for Fremtiden, at vi skulde kunne rigtig fordøje det. Den ærede Minister sagde derimod: Naar jeg havde fundet denne Anvendelse uforvarlig og anset den for en Misbrug overfor Bevillingsmyndigheden, havde jeg selvfølgelig ikke gjort det, havde jeg selvfølgelig sagt Nei til denne Foranstaltning. Deri ligger en fuldstændig Anerkjendelse fra den ærede Ministers Side af, at en anden Billie end den, der ligger i selve Bevillingen, gjælder ikke overfor den, som skal administrere Bevillingen; denne Anerkjendelse fra Ministerens Side ligger deri. Det er altsaa konstitutionelt. Det er konstitutionelt, at den ærede Minister tilstaar, at der ingen anden Billie er udenfor den, som ligger til Grund for Bevillingen, og hvorpaa den er bygget, som kunde berettigede Ministeren til at anvende Bevillingen paa anden Maade. Jeg kommer da ligeoverfor den ærede Minister til at gaa ind paa den Forskjel i Betragtningmaaden, der er mellem hans Opfattelse og Flertallets Opfattelse. Den ærede Minister finder det forsvareligt, finder, at det ikke er Misbrug, Flertallet finder det er uforvarligt, finder, at det er Misbrug. Den ærede Minister veed, at Planen for det sidste Aar var lagt med 404 Mand paa Fregatten Sjælland i mindst 3 Maaneder. Dette var overensstemmende med Spørnsloven af 24de April 1868. Udførelsen blev den, at man, efterat man havde gjort en lille Tour omkring Sjælland og ligget stille forskjellige Steder en Maanedstid, gik lidt op i Sundet og derefter lagde ind i Flaadens Leie. Derpaa havde man i længere Tid Gaandværkere ombord, og saa seilede man de sidste 3 Uger bort og havde kun saa Timers virkelig Ovelse. Dette var for godt de 300 Mandes Vedkommende et Dogt tilspøs paa mindst 3 Maaneder, hvor Gaandværkere og Andre, der saagodisom aldrig have betraadt en Plank paa Søen, skulde vænnes til at taale Søen ved Siden af at uddannes i deres Krigsgjening tilspøs! Thi det er jo saa, at de ikke blot skulde vænnes til Søen i den Tid, men ogsaa uddannes i deres Krigstjeneste tilspøs. Nu siger Flertallet, at der i begge Henseender er en ikke uvæsentlig Forskjel. Mellem at gaa omkring Sjælland og derpaa gaa ind og lægge sig paa Kronstadt Rhed og det at seile en Tour, om den ogsaa er kortere, gennem Kattegat og Nordspøen, er der en væsentlig Forskjel, naar der er Tale om, at Mandskabet skal blive søstærkt. Og komme vi til selve Uddannelsen, turde det være, at Flertallet har Ret i, at i den Henseende staa de 300 Mand langt tilbage med Hensyn til det Standpunkt, som